

ชาวเด่นประจำสัปดาห์ในแคนาดา

รวบรวมและจัดทำโดย
สศต. โตรอนโต และ สศต. แวนคูเวอร์
ประจำวันที่ 1-5 ส.ค. 2559

1) การตลาดแบบไหนโดนใจเงินวัย (How to hit the Millennial age)

แหล่งที่มา: The Globe and Mail. July 27, 2016

โลกในศตวรรษที่ 21 เป็นโลกที่ใช้เทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสารเป็นหลัก ผู้คนสามารถไปมาหาสู่กันได้ตลอดเวลา แต่การเดินทางข้ามประเทศก็ยังคงต้องมีด่านตรวจคนเข้าเมืองที่จะคอยตรวจเอกสารประเภทหนังสือเดินทางและวีซ่าอยู่

การจำแนกประเภทของตรวจลงตราหรือวีซ่าของแต่ละประเทศนั้นไม่เหมือนกัน ประเภทของวีซ่าส่วนใหญ่ที่แต่ละประเทศมีเหมือนกันได้แก่ การตรวจลงตราประเภทนักท่องเที่ยว, ศึกษาต่อ, ทำงาน, ผู้อยู่อาศัยชั่วคราว (Non-Immigrant), ผู้อพยพ, หุด เป็นต้น

ปัจจุบันแคนาดาต้องการพัฒนาเทคโนโลยีของตนและหมายมั่นที่จะเป็น “ศูนย์กลางนวัตกรรม” ที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้มีบริษัทที่ประกอบกิจการทางด้านนี้จำนวนมาก แม้ว่าเครื่องจักรจะสามารถทำงานแทนมนุษย์ได้จำนวนมากแล้ว แต่แรงงานที่มีความสามารถเฉพาะทางก็

ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นและแรงงานเหล่านั้นมักอยู่นอกประเทศแคนาดา บริษัทต่างๆ ที่ต้องการแรงงานมีฝีมือจึงประกาศรับสมัครงาน ทว่าก็มีอุปสรรคอย่างหนึ่งเป็นตัวขัดขวางอยู่ นั่นก็คือกระบวนการขอวีซ่าที่แสนจะยุ่งยากของแคนาดานั้นเอง

เนื่องจากประเทศแคนาดาเป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างขวาง เดิมจึงเคยมีนโยบายรับผู้อพยพเข้ามาผ่านขั้นตอนที่ไม่ซับซ้อน ทว่าปัจจุบันเริ่มมีจำนวนประชากรมากขึ้น และได้กลายเป็นสังคมผู้สูงอายุ (Aged Society) ไปเสียแล้ว ส่งผลให้มีประชากรผู้สูงอายุมากกว่าประชากรวัยอื่นๆ รวมถึงวัยแรงงานด้วย การจะกระตุ้นให้มีความนโยบายเพิ่มบุตรหลานก็ดูจะไม่ทันการ การนำผู้อพยพมาเป็นแรงงานแทนจึงเป็นตัวเลือกที่ดีทางหนึ่ง ทว่ากระบวนการจ้างงานผู้ที่ไม่ใช่ชาวแคนเนเดียนช่างยากเย็น เพราะประเทศนี้มีกฎหมายว่าให้ผู้ประกอบการทั้งหลายแสดงหลักฐานว่าได้พยายามจ้างงานคนในท้องถิ่น (ชาวแคนาดา) ก่อน หากไม่สามารถหาได้ จึงจะจ้างประชากรชนชาติอื่นที่ไม่ใช่แคนเนเดียนได้ต่อไป นโยบายการรับผู้อพยพของแคนาดาจึงมีความซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้ประกอบการจำนวนมากเห็นว่า ขั้นตอนดังกล่าวเป็นเรื่องที่เสียทั้งเวลา เงิน และ ความพยายาม เพราะพวกเขาต่างต้องการแรงงานมีฝีมือที่มักไม่ใช่ชาวแคนเนเดียนมาทำงานในบริษัท โดยเฉพาะบริษัทประเภทเทคโนโลยีที่จะช่วยให้แคนาดาเข้าใกล้เป้าหมายการเป็นศูนย์กลางนวัตกรรมได้อีกขึ้น

กระนั้นทั้งกฎหมายหรือขั้นตอนการขอวีซ่า (ประเภทผู้อพยพ) ก็ยังเป็นเรื่องยากและต้องใช้เวลาานานราว หนึ่งปีครึ่งถึงสองปี ส่งผลให้ผู้คนที่มีความสามารถเหล่านั้นถูกดึงตัวไปที่อื่น เมื่อพวกเขาที่มีความสามารถอยู่แล้ว จึงเอาเวลานั้นไปหาโอกาสอื่นที่รออยู่มากมายดีกว่าที่จะเอาเวลาไปเสียไปกับการขอวีซ่าเพื่อเข้าทำงานในแคนาดาเป็นปี

สถานวิศวกรรมแห่งแคนาดาได้เข้าพบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนานวัตกรรมวิทยาศาสตร์และเศรษฐกิจแห่งแคนาดา – นาย Navdeep Bains เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้เช่นกัน ส่งผลให้รัฐบาลได้รับความกดดันมากขึ้นจากทั้งผู้ประกอบการและสถานวิศวกรรมในเรื่องการเร่งหรือแก้ไขกระบวนการขอวีซ่าของผู้อพยพ การมีอุปสรรคดังกล่าวขณะที่ต้องการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศดูเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกันเองอยู่มาก ในทางตรงกันข้าม หากพัฒนาระบบขั้นตอนเกี่ยวกับวีซ่าและผู้อพยพอย่างไม่รอบคอบ ก็อาจส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาได้เช่นกัน เช่น การแย่งงานกันทำ หรือ อัตราการว่างงานของพลเมือง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ธุรกิจร้านอาหารไทยในแคนาดาเองก็กำลังประสบปัญหาการขาดพ่อครัวแม่ครัวชาวไทยที่มีฝีมือ อันเป็นผลมาจากกระบวนการทางวีซ่าของแคนาดาเช่นกัน เมื่อผู้ประกอบการแคนาดาเริ่มต้องการสร้างความเปลี่ยนแปลงแก่การย้ายแรงงานอันจะส่งผลต่อกระบวนการขอวีซ่าเช่นนี้ ก็อาจเป็นโอกาสที่ดีสำหรับผู้ที่ต้องการมาทำงานที่แคนาดา อย่างไรก็ตาม หากต้องการลงหลักปักฐานอยู่ที่แคนาดา การเริ่มด้วยการศึกษาต่อที่แคนาดาจะส่งผลให้การขอวีซ่าเพื่อเป็นผู้อยู่อาศัยถาวร (Permanent Resident) –ระดับขั้นก่อนที่จะเข้าสู่การเป็นพลเมือง ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากแคนาดาต้องการประชากรที่มีการศึกษาและเน้นว่าเป็นการศึกษาจาก “สถาบันในแคนาดา” เท่านั้น ผู้ที่สนใจก็ยังคงต้องติดตามระเบียบการสำหรับผู้อพยพที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ

2) ภาวะเสพติดสังคมออนไลน์

แหล่งที่มา: The Globe and Mail. July 22, 2016

ปัจจุบันนี้โลกเราพัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด เทคโนโลยีต่างๆ ได้รับการวิวัฒนาการและเข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของเรามากมาย โดยเฉพาะเทคโนโลยีด้านไอทีประเภทโซเชียลมีเดีย

โซเชียลมีเดียคือแอปพลิเคชันหรือโปรแกรมรูปแบบหนึ่งที่ทำให้เราสามารถสื่อสารและติดต่อ รวมถึงติดตามผู้คนต่างๆ ผ่านทางออนไลน์ได้ทั้งในรูปแบบข้อความ รูปภาพ หรือ คลิปวิดีโอ เช่น เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม แชนแนล เป็นต้น

ชาวแคนาดาเป็นผู้ที่มีอาการเสพติดอินเทอร์เน็ตมากที่สุดในโลกตะวันตก โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นยุคเจน Z (Generation Z) จากผลการสำรวจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ของมลรัฐออนตาริโอในปี พ.ศ. 2015 พบว่า 2 ใน 3 ของเด็กเหล่านี้ใช้เวลาตั้งแต่ 3 ชั่วโมงขึ้นไป ในแต่ละวันไปกับการมองหน้าจอ (ทั้งนี้การสำรวจรวมไปถึงหน้าจอโทรทัศน์ด้วย) กระนั้น ร้อยละ 16 ของเด็กนักเรียนก็ได้ให้ข้อมูลว่า พวกเขาใช้เวลาอย่างน้อย 5 ชั่วโมงขึ้นไปไปกับโซเชียลมีเดียเพียงอย่างเดียว ซึ่งตัวเลขเพิ่มมาจากสถิติในปี ค.ศ. 2013 ถึงร้อยละ 5 โซเชียลมีเดียทำให้เราสามารถติดตามความเป็นไปของผู้คนได้จากทั่วทุกมุมโลก ซึ่งทำให้คนที่ไกลกัน ไกลกันมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้คนที่ใกล้กัน กลับห่างไกลกันมากขึ้นไปด้วย ส่งผลให้เกิดความเชื่อที่ว่า ในขณะที่อินเทอร์เน็ตเชื่อมโยงผู้คนเข้าหากัน มันก็แยกคนให้เชื่อมโยงไม่ถึงกันด้วยเช่นกัน ซึ่งนักวิจัยเรียกความคิดแบบนี้ว่า “ความย้อนแย้งของอินเทอร์เน็ต (Internet Paradox)”

เรามักจะได้คำกล่าวที่ว่า “เราไม่ได้ติดมือถือ แต่เราติดคนในมือถือ” แม้จะดูเป็นประโยคที่หวานเลี่ยน ทว่าก็มีนัยยะบางอย่างแฝงอยู่ คือเราพอใจกับการได้สนทนาและติดตามชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนระยะไกลที่ไม่ว่าใครก็สามารถเห็นได้จากบนหน้าจอมือถือมากกว่าการสนใจคนรอบข้างไปเสียแล้ว กลายเป็นว่าการที่เราไม่อัปเดต ไม่รู้ข้อมูลของเพื่อนๆ ในเฟซบุคที่ดำเนินไป จะทำให้เราคุยกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง ส่งผลให้ผู้ที่เดิมไม่เล่นเฟซบุคหรือโซเชียลมีเดียอื่นๆ ต้องหันมาเล่นบ้างเพื่อให้มีบทสนทนาและความเข้าใจที่ตรงกับคนหมู่มาก หรือที่เรียกว่า “การกลัวจะพลาดประเด็นสำคัญในโลกโซเชียล (Fear of Missing Out; FOMO)”

ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. 2015 มีรายงานการศึกษาจากนักวิจัยของมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบียว่า “ความอิจฉา” เป็นตัวขับเคลื่อนเฟซบุค เมื่อเราเห็นเพื่อนโพสต์ภาพที่ไปเที่ยวอย่างมีความสุขในวันหยุดของเขา หรือ ภาพลูกๆ ที่สุดแสนจะน่ารัก เราก็มักจะเกิดความต้องการจะเป็น ต้องการจะมีแบบเขาบ้าง จนต้องสนองความต้องการนั้น ในที่สุด นอกจากนี้โซเชียลมีเดียก็อาจส่งผลกระทบทำให้เรากลายเป็นใครอีกคน ที่จะต้องบำรุงภาพลักษณ์ของตนให้ดูดีอยู่เสมอ เพื่อดึงดูดยอดไลค์ ยอดแชร์ให้มากๆ หรือ เป็นคนสองบุคลิกก็ได้เช่นกัน คือ ในโลกแห่งความเป็นจริงมีบุคลิกแบบหนึ่ง แต่ในโลกออนไลน์มีบุคลิกอีกแบบหนึ่ง หรือกระทั่งผลกระทบทางกายภาพและจิตใจที่จะทำให้ร่างกายเกิดอาการเมื่อยล้า วัณในตาเสื่อม โรคซึมเศร้า ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม มีผู้คนจำนวนมากโดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่บอกว่าพวกเขาต้องการห่างจากโลกออนไลน์ดูบ้าง จึงพยายามลดโซเชียลมีเดียออกจากชีวิตประจำวัน โดยใช้วิธีการลบแอปพลิเคชันโซเชียลมีเดียทุกแอปออกจากมือถือ และพบว่ามันเป็นอะไรที่สดชื่นมาก พวกเขา รู้สึกมีเวลาในชีวิตเพิ่มขึ้น ได้มีโอกาสชื่นชมทิวทัศน์อื่นที่ไม่ใช่หน้าจอ และไม่ต้องมาคอยกังวลอยู่ตลอดเวลาว่า คนที่เราคอมเมนต์ไปจะตอบเรากลับมาเมื่อไหร่หรือคอยมานั่งคิดว่าควรจะตอบเขากลับไปด้วยคำพูดแบบใด

นอกจากนี้ ในแคนาดายังมีการทดลองให้เลิกเล่นเฟซบุคเป็นเวลา 99 วันด้วย จากการทดลองดังกล่าว มีเด็กคนหนึ่งกล่าวว่า ในวันที่เขาพยายามละจากโซเชียลมีเดียเป็นวันที่ 10 เขาเกิดแผลไปเข้าเฟซบุค แต่พบว่าไม่มีใครรู้สึกถึงการหายไปจากโลกโซเชียลของเขาเลย ไม่มีใครโทรหรือส่งข้อความมาถามเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือไม่ ทำให้ตระหนักได้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ในโซเชียลมีเดียพรรณานถึงเรื่องของตัวเองมากกว่าที่จะพยายามทำความเข้าใจผู้อื่นอย่างแท้จริง และมีความรู้สึกว่าได้ถูกรอรับโดยเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกออนไลน์

การลาพักร้อนจากโซเชียลมีเดีย (Social-Media Vacation) จึงไม่ใช่การตัดสินใจที่แย่นัก หากจะพอทำให้เราหันมามองโลกแห่งความจริง และเริ่มสนทนากับคนใกล้ตัวที่บ่อยครั้งเราได้มองข้ามไปและไม่เห็นถึงความสำคัญของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม โซเชียลมีเดียไม่ได้จำกัดเพียงกลุ่มวัยรุ่นเสมอไป ผู้ใหญ่จำนวนมากก็เชื่อว่าจะไม่ติดโซเชียลในทางกลับกัน ผู้ใหญ่เองก็ไม่ควรด่วนตัดสินเด็กๆ จากเพียงเพราะโซเชียลมีเดียเช่นกัน เพราะครั้งหนึ่งห้ามไม่ให้พวกเขาเล่นเลยก็คงจะไม่ได้ หากแต่คอยสอนให้พวกเขาเข้าใจสิ่งที่เป็นไปและให้รู้จักแยกแยะน่าจะดีกว่า

ข้อเสนอแนะ

แม้ว่าการติดโซเชียลมีเดียมากเกินไปจะไม่ใช่อะไรที่ตึ๊ง ทว่าก็ส่งผลให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ขึ้นมากมาย โดยเฉพาะ “ธุรกิจออนไลน์” ที่มีทั้งการขายปลีกโดยบุคคลธรรมดาผ่านทางแอปพลิเคชันต่างๆ เช่น อินสตาแกรม หรือผ่านเว็บไซต์รายใหญ่ที่มีการบริการระหว่างประเทศ เช่น อเมซอน (Amazon) หรือ อี-เบย์ (E-Bay) การโฆษณาสินค้าและบริการผ่านทางเฟซบุค ฯลฯ หากเปรียบเป็นกราฟ ขณะนี้อาการติดโซเชียลของทุกคนกำลังอยู่ใน

จุดสูงสุด หากผู้ประกอบการรายใดสนใจจะเปิดกิจการสวนกระแส ซึ่งสามารถพาผู้คนออกมาจากโลกออนไลน์ เพื่อพบกับบรรยากาศอันน่าสดชื่นที่พวกเขาอาจจะลืมไปแล้วว่าเคยมีสถานที่ลักษณะนี้อยู่ ก็เป็นความคิดที่ไม่เลว เช่น ร้านอาหารหรือร้านกาแฟที่สามารถให้ลูกค้าดื่มด่ำกับบรรยากาศที่มีความสดชื่นและร่มเย็นของต้นไม้ ที่ปราศจากอินเทอร์เน็ตและจอมือถือ ทำให้คนหันมาสนทนากันตัวต่อตัวมากขึ้น ให้พวกเขาได้พักสายตาและความคิด จากโลกที่วุ่นวายแม้สักนิด เพื่อไปพบกับความผ่อนคลายที่ร้านของคุณ คงจะเติมพลังใจได้ไม่น้อย

สศต. โตรอนโต และ สศต. แวนคูเวอร์